

губеното пиленце. То . . . сигурно това ще сж чернитѣ мравки, за които мама ни разправяше! . . . Тя ни казваше, че тѣ миришатъ и лютятъ . . . и езика се изприщя та да ги не ядемъ. Пъкъ азъ какъ се изплашихъ отначало! . . .

Едва тогазъ той си спомни за своята майка и силно записука. Чернуша чу, обади се чакъ отъ другия край на двора и извика:

— Желтурко, не ходи далечъ! По двора се криятъ котки, а тамъ подъ гжстия плетъ има и невестулки. Пази се и ела тукъ!

— Ида, ида . . . извика Желтурко и тръгна да дири майка си.

Той намѣри едно зрънце, клъвна го и си помисли: „Имало невестулки, вика мама . . . Вѣтъръ! . . . Нищо нѣма, но тя ни плаши, за да не се губимъ“ И пакъ тръгна.

Но не изминалъ и десетина крачки, нѣщо яко го стисна за врата. Той изписка, извърна главичка и примръ отъ страхъ, като видѣ надъ себе си бѣлото коремче на невестулката, която вече бѣ впила остри зжби въ тънката му шийка.

Той дори не можа да изписука втори пжтъ. Невестулката впи още по-дълбоко своитѣ зжби и засмука топлатата му кръвь. Желтурко опъна крачка и издъхна. Тогава чакъ старата кръвница го повлѣче между буренитѣ и отиде къмъ плета.

IV.

Псчака Чернуша, почака да дойде Желтурко, извика му нѣколко пжти, но никой не ѝ се обади. Тогава тя тръгна да търси своето изгубано дете и до вечерята се лута вредъ изъ двора, но нийде не го намѣри. Два дни подъ редъ писукъ и плакъ тя за него. Тя тичаше като луда, щомъ записука нѣкое отъ немирнитѣ ѝ деца и люто ги гълчеше да се не губятъ като Желтурка, когато все още не можеше да забрави.

Чакъ къмъ средата на лѣтото напусна тя дѣцата си и легна да мъти отново — за нови мъжи и нови теглила.

Ст. Славовъ.